

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΨΩΣΗ (Μαρκ. 8, 34 - 9, 1)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στις Εκκλησιές, στις 21/9/2003)

1. Η χαρά για την εύρεση της δραχμής

Διαβάζουμε στο ευαγγέλιο την παραβολή: Μια νοικοκυρά έχασε ένα μικρό νόμισμα. Μια δραχμή. Και κοπιάζε από το πρωί μέχρι το βράδυ, ψάχνοντας να βρει την δραχμή της. Τελικά την βρήκε. Και αισθάνθηκε τόσο μεγάλη χαρά, που φώναξε τις γειτόνισσες και τις φιλενάδες της να χαρούν, επειδή βρήκε την δραχμή που είχε χάσει.

Το γεγονός είναι λιγάκι αστείο, γιατί μια δραχμή δεν αξίζει τον κόπο να κοπιάζει κανείς μια ολόκληρη μέρα και να αναστατώνεται τόσο πολύ. Αλλά ο Χριστός δεν θέλει να μας μιλήσει για την δραχμή, για την αξία της δραχμής. Θέλει να μας μιλήσει για την αξία της χαράς, που αισθάνθηκε η γυναίκα αυτή όταν βρήκε την δραχμή της.

Ακόμη περισσότερο θέλει να μας δηλώσει κάτι άλλο ο Κύριος μας. Η γυναίκα αυτή είναι εικόνα του επουράνιου Πατέρα μας, ο οποίος συνεχώς, όχι μόνο μια ημέρα, ψάχνει να μας βρει. Η δραχμή δεν χάθηκε επειδή το ήθελε η ίδια. Δεν έκανε καζούρα και καψόνι στη γυναίκα που την είχε, στο αφεντικό της. Χάθηκε κατά λάθος.

Εμείς χανόμαστε από τον επουράνιο Πατέρα, από το σπίτι του, από την οικογένειά του, επίτηδες· επειδή το θέλουμε. Με δική μας γνώμη και με δική μας απόφαση.

Και περιγράφει ο Χριστός, πόση χαρά αισθάνεται η γυναίκα εκείνη γιατί βρήκε την δραχμή της. Πολύ μεγαλύτερη χαρά αισθάνεται ο Πατέρας μας ο επουράνιος, όταν βρει μια «δραχμή» που έχασε. Όταν ξαναγυρίσει κοντά Του ένας άνθρωπος που του είχε φύγει.

Η όμορφη αυτή παραβολή δείχνει πολύ αδρά και αισθητά πόσο ο επουράνιος Πατέρας μας, ο Θεός, ψάχνει να μας βρει -ας το προσέξουμε- όχι θέλει να γυρίσουμε, ψάχνει να μας βρει. Κάνει τα πάντα, κάνει ό,τι μπορεί για μας βρει, δηλαδή για να μας κάνει να γυρίσουμε κοντά Του.

Και όταν εμείς βρεθούμε κοντά Του, αισθάνεται μια απέραντη χαρά, η οποία είναι το πολυτιμότερο στοιχείο στη ζωή Του, γιατί είναι αγαθός και φιλόανθρωπος Πατέρας. Τόσο, ώστε όλα όσα έκανε -και δεν έκανε λίγα- αφού «έδωκε υπέρ ημών τον Υιόν του», όλα τα θεωρεί μικρά μπροστά στο χαρούμενο γεγονός: στη χαρά που παίρνει όταν μας ξαναβρίσκει κοντά Του.

2. Το μεγαλύτερο καύχημα

Είπε ο Χριστός στο ευαγγέλιο που ακούσαμε: «Όποιος θέλει να ρθει κοντά μου, απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθήτω μοι»

Σταυρός σημαίνει: Κόβω κάτι από τον εαυτό μου.

Ο Χριστός όταν σταυρώθηκε, άφησε τη ζωή και δέχθηκε τον πόνο και την οδύνη του Σταυρού. Τα δέχθηκε όμως, όχι για «το τίποτε», όχι γιατί του άρεσαν, αλλά γιατί με αυτά θα γινόταν κάτι το πολύ σπουδαίο. Τα δέχθηκε εξ αιτίας της απέραντης καλωσύνης Του. Για να μπορέσει να μας βρει και να μας πάρει πάλι κοντά Του.

Γι' αυτό ακριβώς έλεγε ότι και ο Θεός Πατέρας και ο Υιός έχουν τον Σταυρό καμάρι, καύχημα και δόξα τους. Όπως άλλωστε πρέπει να τον έχει και ο καθένας μας.

Ας φαντασθούμε ότι έχασε ένας πατέρας το παιδί του. Του ξεστράτησε δηλαδή. Έφυγε μακριά από το σπίτι του. Και προσπαθώντας να το επαναφέρει, κάνει μερικές ενέργειες, το βρίσκει, και το παιδί του ξαναγυρίζει σπίτι και ενσωματώνεται όπως πρώτα στην οικογένειά του.

Αυτό που έκανε ο πατέρας που ξεκίνησε, το αναζήτησε και το βρήκε το παιδί του, το θεωρεί την μεγαλύτερη σοφία, το μεγαλύτερο κατόρθωμα, την μεγαλύτερη τιμή και δόξα για όλη του τη ζωή.

-Τι έκανες; Τον ρωτούν οι φίλοι.

-Έκανα εκείνο και εκείνο και βρήκα το παιδί μου. Ξαναγύρισε κοντά μου.

Αν εμείς χαιρόμαστε και κάνουμε τόσα για να ξαναβρούμε τον χαμένο άνθρωπό μας...

Εμείς για τους οποίους λέγει ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός και το

καταλαβαίνουμε καλά ότι είμαστε «πονηροί», παληάνθρωποι...

Και έχουμε τόσες κακίες... (Η κατ' εξοχήν κακία είναι ότι έχουμε πρώτα τον εαυτό μας και μετά τους άλλους...)

Αν λοιπόν εμείς τρέχουμε τόσο για τους χαμένους ανθρώπους μας...

Πόσο μάλλον ο επουράνιος Πατέρας μας, που όλα τα κάνει για μας και για την σωτηρία μας.

3. Να αξιοποιούμε τη ζωή μας

Μας λέγει λοιπόν ο Χριστός, ότι όποιος θέλει να δει την δόξα Του και να περπατήσει τον δρόμο της αληθινής χαράς και ευτυχίας, οφείλει «να πάρει τον σταυρό του». Να τον αγαπάει τον σταυρό του. Δηλαδή τις θλίψεις που θα συναντήσει στη ζωή του, εξ αιτίας της πίστης του στον Χριστό. Γιατί έτσι ο άνθρωπος πλησιάζει τον Χριστό και την αληθινή ζωή.

Όποιος θέλει, συνεχίζει ο Χριστός να σώσει τη ζωή του, δηλαδή να την κερδίσει, όπως το εννοούν οι άνθρωποι που σκέπτονται με κριτήρια κοσμικά, θα την καταστρέψει.

Πώς νομίζουν οι άνθρωποι ότι αξιοποιούν τη ζωή τους πάνω στη γη;

Απολαμβάνοντας εκείνα που τους προσφέρει ο αμαρτωλός κόσμος. Καλό φαγητό, ποτό, γλέντι, εντυπωσιακές επιτυχίες... Όμως ο Χριστός μας βεβαιώνει ότι όποιος δένεται με αυτά, θα την καταστρέψει τη ζωή του.

Και όποιος προτιμήσει «ένεκεν του Χριστού», για τον Χριστό, επειδή το λέει το Ευαγγέλιο, «ένεκεν εμού και του Ευαγγελίου», να ΜΗΝ κερδίσει τη ζωή του, με το φρόνημα και με την έννοια του κόσμου τούτου, αυτός θα κερδίσει την αιώνια ζωή. Δηλαδή θα αξιοποιήσει σωστά τη ζωή του.

Και για να μας στηρίξει σ' αυτή την σκέψη προσθέτει ο Χριστός: «Τι ωφελήσει άνθρωπον εάν κερδίση τον κόσμον όλον και ζημιωθή την ψυχή του;» Τι ωφελείται;

Τι κέρδος έχει ο άνθρωπος όχι να ψευτοχαρεί λίγο (γιατί αυτό μας προσφέρει τελικά ο κόσμος), μα έστω και όλο τον κόσμο να τον κερδίσει.

Αν είναι να χάσει την αιώνια ζωή, τι θα ωφεληθεί;

Τι κέρδος έχει; Σε λίγο θα τελειώσουν όλα.

Όμως, παρόλο που είναι τόσο ωραία, τόσο σοφά, τόσο λογικά τα λόγια του Χριστού (μπορούσαν άλλωστε να μην είναι;) εμείς μερικές φορές, φεύγουμε από κοντά Του. Και φεύγουμε όχι κάνοντας ένα απότομο άλμα, για να πάμε μακριά, αλλά φεύγουμε χωρίς να το καταλάβουμε. Μα πώς γίνεται αυτό;

Κάποια στιγμή αρχίζεις και λες:

-Δεν πειράζει εκείνο, δεν πειράζει το άλλο, δεν χάθηκε ο κόσμος αν παραλείψω κάτι. Και νομίζεις ότι έτσι γίνεται η ζωή πιο ευχάριστη.

-Τι δηλαδή; Να σηκωθώ να πάω το πρωί στην Εκκλησία; Όλη την εβδομάδα πέθανα στη δουλειά και στον κόπο. Να μην κοιμηθώ λίγο περισσότερο την Κυριακή; Ε, ας κοιμηθώ. Προσεύχομαι και στο σπίτι.

Πέρασε η μέρα, και αύριο κάνεις μια άλλη υποχώρηση μεγαλύτερη. Πας λίγο παραπέρα στο κακό. Και τι γίνεται τότε; Βρίσκεις ότι έτσι περνάς πιο όμορφα. Αλλά στην πραγματικότητα τι συμβαίνει;

Τα φύλλα πάνω στα δένδρα, ένα μεγάλο χρονικό διάστημα είναι καταπράσινα. Μαυρίλα φαίνονται. Μονοτονία. Έρχεται το φθινόπωρο και παίρνουν όμορφα χρώματα γίνονται κοκκινωπά, μετά κιτρινωπά (σαν χρυσάφι) κλπ. Αλλά δεν είναι για καλό.

Ενώ τα καμαρώνουμε, «κοίταξε, κοίταξε χρώματα πάνω στο δένδρο», έχουν μπει σε πορεία θανάτου.

Έτσι και ο άνθρωπος. Από την στιγμή που κόβει λίγο από εκείνα που αποτελούν την χριστιανική πολιτεία, νομίζει πως ομόρφυνε τη ζωή του. Την έκανε πιο ευχάριστη, πιο ήρεμη, πιο άνετη.

-Βρε παιδάκι μου, όπως και να το κάνεις είναι πληκτική η Εκκλησία. Όλο τα ίδια ακούμε. Μια ζωή ολόκληρη. Δες καλύτερα τηλεόραση. Κάθε φορά, διαφορετική παράσταση και διαφορετικά πράγματα. Αλλιώς αισθάνεσαι, ξεκουράζεσαι.

Βέβαια, βέβαια... Ξεκουράζεσαι... Αλλά είπε ο Χριστός:

-Τι θα ωφελήσει τον άνθρωπο να κερδίσει τον κόσμο όλο και ζημιωθεί την ψυχή του;

Γιατί να πάρει την πορεία προς τον θάνατο;

Και να καταλήξει στο θάνατο κάνοντας συγκαταβάσεις, μικρές στην αρχή,

μεγαλύτερες ύστερα; Που όλο και τον απομακρύνουν από το άγιο θέλημα του Θεού;

Όλοι έχουμε αναλάβει έναν πνευματικό αγώνα. Αλλά όλοι έχουμε και μια ολιγοψυχία. Μικρότερη ή μεγαλύτερη. Και σε όλους μας, έρχονται οι λογισμοί: «Ε, δεν πειράζει. Μια ολόκληρη ζωή είμαστε σωστοί. Δεν χάθηκε ο κόσμος και να κάνουμε κάτι».

Να προσέχουμε αυτούς τους λογισμούς. Είναι επικίνδυνοι.

4. Ελάτε παιδιά μου, κοντά μου

Ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός αισθάνεται μεγάλη χαρά όταν επιστρέφουμε κοντά του και τον ακολουθούμε. Και μας καλεί με πολλούς τρόπους. Μας φωνάζει:

-Ελάτε, σας περιμένω!

Με την καμπάνα, τον Σταυρό, το θυμιάμα, τις εικόνες. Με όλα όσα βλέπουμε στην Εκκλησία και συμβαίνουν στη ζωή μας. Όλα είναι φωνές του Θεού που μας λένε: «Γυρίστε παιδιά μου, κοντά μου, για να γεμίσει η καρδιά μου χαρά». «Χαρά γίνεται εν ουρανών, επί ενί αμαρτωλώ απομακρυσμένω μετανοούντι», όταν διορθώσει το μυαλό του. Γιατί με την διόρθωση του μυαλού επιστρέφουμε στον Χριστό, και με το χαλάρωμα του μυαλού φεύγουμε από κοντά Του.

Δεν φταίει τίποτε άλλο. Η γνώμη και το μυαλό μας φταίει.

Ο Θεός είναι πολυεύσπλαγχνος, και χαίρει περισσότερο από όλα όταν γυρίζουμε κοντά του.

Το κήρυγμα της Εκκλησίας, όλη η Εκκλησία, είναι η πρόσκληση του Θεού στα παιδιά του για μετάνοια και επιστροφή.

Κάθε συνάντηση με ιερωμένο είναι πρόσκληση επιστροφής στον Χριστό, γιατί ο παπάς είναι αντιπρόσωπος του Χριστού, μιλάει στο όνομα του Χριστού, ευλογεί στο όνομα του Χριστού, προτρέπει, συμβουλεύει, υπενθυμίζει, και σιωπηλός ακόμη, μόνο του Χριστού το άγιο θέλημα.

Είναι και αυτός μια φωνή του Χριστού που ακούγεται καθαρά, απ' όλους και φωνάζει:

«Ελάτε παιδιά μου, κοντά μου». Αμήν.-